

Güç kaybettiren hastalıklar

Yusuf Bey: “Bedüzzaman’a göre Müslüman’ın gücünü çalan hastalıklar nelerdir?”

Bedüzzaman’ın en farklı yanlarından birisi, ümit ile dinamizmi kucaklaştırmış olmasıdır. Bedüzzaman Saîd Nursî, İslâmiyetin ve Kur’ân’ın istikbâlde söz sahibi olmaya hakkı bulunduğunu ve dünyanın bunu bir ortak payda olarak kabul etmeye doğru gittiğini bundan bir asır önce, herkesin ümitsizlik girdabında boğulduğu günlerde görmüş ve bunu, “İstikbal yalnız ve yalnız İslâmiyetin olacak!” 1 sözleriyle müjdelemiş, sebeplerini de açıklamıştır.

Ancak bunun için, Müslüman’a vazgeçilmez işler ve vazifeler düşmektedir.

Bedüzzaman’a göre tembellik bir zindandır ve Müslümanlar aslâ atâlete ve tembelliğe düşmemelidirler. Çünkü sürekli bir faaliyet ve hareket olan hayatın fitratı ve yaratılış tarzı tembelliğe aslâ izin vermez. Hayat sırf bir faaliyet ve hareketten ibârettir. Bu faaliyetin ve hareketin bineği ise, şevk ve dinamizmdir. Müslümanın himmeti şevke binip hayat meydanına çıktığı vakit, önce karşısına en şiddetli düşmanı olan ümitsizlik çıkar. Ümitsizlik korkunç bir düşmandır ve Müslümanın belini kırar. Oysa Cenâb-ı Allah Kur’ân’da, “Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz!” 2 buyurmaktadır. Ümitsizlik düşmanına karşı Allah’ın rahmetine itimat, en keskin kılıcımız olmalı ve aslâ yeise kapılmamalıyız!

Müslümanın hakka hizmetinin önünü kesen bir diğer hastalığın da “üstünlük meyli” olduğunu beyan eden Üstad Saîd Nursî, bu meylin haksız yere çirkin bir çekişmeyi netice verdiğini, himmetin ve gayretin başına vurup atından düşürttüğünü kaydeder. Oysa Kur’ân’ın emrine göre Müslüman “Allah için” 3 yaşamalıdır. Allah için yaşayan kimselerde, birbirine karşı üstünlük meyline aslâ yer yoktur. 4

Bedüzzaman’a göre bizi atâlet zindanına düşürebilecek bir diğer sebep de, acelecilik ve sabırsızlıktır. Sabır, zincirleme sebepler olarak nitelenebilen basamaklardır. Basamaklar tek tek çıkılmalı; atlanmamalıdır. Hırs mahrum olmaya sebeptir. Sabır ise her sıkıntının ve zorluğun anahtarıdır. İbâdet, itaat ve hayırlı işler üzerindeki sabır, kişiyi mahbûbiyet makâmına kadar çıkarır. Yani zorluklarda hizmetini terk etmeyen, çalışmasını ihmal etmeyen ve sabreden Müslüman, “Allah sabredenleri sever.” 5 ve “Sabredin ve sabırda yarışın” 6 âyetlerinin işâretiyle muvaffakiyete ve Allah’ın rızâsına en yakın konumda bulunmaktadır.

Müslümanın çalışma şevkini kırabilecek bir diğer hastalık da, başkasının tembelliğini kendisine mazeret kabul etmesi ve bunu, görenekle kendisinin de tembelliğine bir yeter sebep telâkki etmesidir. Oysa Cenâb-ı Hak, “Tevekkül etmek isteyenler, yalnız

Allah’a tevekkül etsinler!” 7 buyurmaktadır. Yalnız Allah’a güvenen, başkasının tembelliği ile değil, kendi yapması gerekenlerle meşgul olur.

Bedüzzaman’a göre, bundan sonra Müslümanın karşısına gaddar bir düşman çıkar; Müslümanın himmet ve gayretinin elinden tutar, oturtur. Bu düşman, işi birbirine bırakmak ve havâle etmekten başkası değildir. Bunun temelinde ise, acziyet ve kendine güvensizlik vardır. Oysa Cenâb-ı Allah, “Siz hidâyette oldukça, dalâlette olanlar size zarar veremez!” 8 buyurmaktadır.

Rahat yaşama meylinin de Müslümanın çalışma şevkini kıran bir diğer neden olduğunu beyan eden Saîd Nursî, rahatına düşkün olmanın bütün meşakkat ve sıkıntıların anası olduğunu ve bütün rezâletin yuvası bulunduğunu kaydeder. Oysa sıkıntıda ve meşakkatte büyük bir rahat vardır. Çünkü fitratı heyecanlı olan insanın rahatı, yalnız çalışmak ve mücâdele etmektedir. Cenâb-ı Hakk’ın, “İnsan ancak çalıştığına erişir” 9 âyeti unutulmamalıdır.

Asrın bütün vahametini bizzat görmesine ve yaşamasına rağmen, istikbâle ait ümidini ve dinamizmini aslâ kaybetmeyen Üstad Hazretleri, “Acele ettim, kışta geldim. Sizler cennet-âsâ bir baharda geleceksiniz.” 10 diyerek, geleceğin bahar çiçekleriyle bezenmiş olduğunu müjdeler. Yalnız bunun için, yukarıda bir bölümünü özetlemeye çalıştığımız çalışma ve hizmet prensiplerinin ihmal edilmemesini de önemle ister.

Dipnotlar:

- 1- Hutbe-i Şâmiye, s. 18.
- 2- Zümer Sûresi, 39/53.
- 3- Bakara Sûresi, 2/156.
- 4- Münâzarât, s. 85.
- 5- Âl-i İmrân, 3/146.
- 6- Âl-i İmrân, 3/200.
- 7- İbrâhim Sûresi, 14/12.
- 8- Mâide Sûresi, 5/105.
- 9- Necm Sûresi, 53/39.
- 10- Münâzarât, s. 55.